

VII.

Като стигна въ Женевъ, навезе ся на единъ отъ пароплувигѣ на езерото, и слѣдъ малко излѣзе при Облятъ Кулж на селото Меллери, което лежи на единъ твърдъ живонисна стръмна скала. Тука езерото нѣма приборѣжје, и на двѣ стѣпки отъ брѣггѣтъ дълбочината е бездна. Обиколено отъ високи скалисты стѣны, обраснати съ ели, които го засѣнятъ отвсякъдѣ, езерото, кога бѣснѣе и ся сърди, кога пакъ тихо и засѣбно, а повѣкога сякашъ че шепне на скалитѣ, които отговарятъ като отдаватъ шумленіето на разбиваннитѣ о тѣхъ вълмы. А когато мълчи, синкавитѣ неговы дълбини ся виждатъ да замыслюватъ нѣщо грозно и враждебно.

И селото на Облятъ Кулж сякашъ че расперя нѣжно, като вѣяло, бѣлытѣ си стѣны склучвани отъ всякъдѣ съ лехитѣ на градинитѣ, а до него селото Меллери ся възвишава надъ единъ грѣмаденъ яръ, по отлозитѣ на който ся направены, безредно къщята и ся спущатъ на долу като стадо отъ уплашены козы.